

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2088	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Ἰω. 5,1-15) 29 Ἀπριλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Φταίει ὁ Γιατρός;

«Λέγει αὐτῷ (ὁ Ἰησοῦς)· **Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;**» (Ἰω. 5,6)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο τὸ Ἀσημερινό; Ἀκούγοντάς το νομίζει κανεὶς ὅτι βρίσκεται σ' ἓνα νοσοκομεῖο μὲ πέντε κλινικὲς - «στοές» (Ἰω. 5,2), ὅπου ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς βρίσκονταν κοντὰ σὲ μιὰ **πηγὴ - δεξαμενὴ** μὲ νερὰ ἱαματικά. Οὔτε μεταλλικὰ οὔτε ῥαδιενεργὰ ἦταν· εἶχαν μιὰ θεῖα εὐλογία. Τὸ λέει καθαρὰ τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι κατὰ ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα ἄγγελος Κυρίου κατέβαινε, ἐτάραζε τὰ νερὰ αὐτά, καὶ ὅποιος προλάβαινε νὰ πέση πρῶτος μέσα σ' αὐτὰ γινόταν καλά, ὅποιαδῆποτε πάθησι κι ἂν εἶχε. Γι' αὐτὸ ἐκεῖ ἦταν μαζεμένοι πλῆθος, «πατεῖς με - πατῶ σε», γιὰ νὰ θεραπευθοῦν.

Ἦταν πάντως **περιορισμένη ἢ ἐνέργεια** τῆς δεξαμενῆς αὐτῆς· διότι πρῶτον μὲν ὁ χρόνος ποὺ κατέβαινε ὁ ἄγγελος ἦταν ἄγνωστος, καὶ δεύτερον θεράπευε ἓναν μόνον κάθε φορά.

Ἦταν ὅμως μιὰ ἄλλη δεξαμενὴ - πηγὴ, ποὺ θεραπεύει ὄχι σὲ ἄγνωστη ὥρα ἀλλὰ σὲ κάθε ὥρα, καὶ ὄχι ἓναν ἀλλὰ ὅσουσδήποτε καταφύγουν στὰ θαυματουργὰ νάματά της. Εἶνε πηγὴ μὲ ἑπτὰ κρουνούς, ἑπτὰ χρυσὲς κάνουλες μὲ νερὸ θεϊκό. Ἐνδιαφέρεστε βλέπω! Ἀλλὰ δὲν ὀμιλῶ γιὰ πηγὴ ποὺ θεραπεύει νοσήματα σωματικά· ὀμιλῶ γιὰ τὴν ἁγία μας Ἐκκλησία, τὴν **Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μὲ τὰ ἑπτὰ της μυστήρια**.

Δὲν γίνεται σύγκρισι τῆς μιᾶς πηγῆς μὲ τὴν ἄλλη· ἐκεῖνη ἦταν **σκιά**, αὐτὴ εἶνε ἡ **πραγματικότητα**. Παρακαλῶ μόνον νὰ προσέξουμε **μία λεπτομέρεια** τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου.

***

Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου, πῆγε σ' αὐτὸ τὸ ὑπαίθριο νοσοκομεῖο μὲ τὶς πέντε στοές - κλινικὲς, γιὰτὶ πάντοτε ἦταν **κοντὰ στοὺς πονεμένους**· εἶνε ἐκεῖνος ποὺ εἶπε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὅτι προτιμότερο εἶνε νὰ πάη κανεὶς σὲ σπίτι ποὺ ἔχουν πόνο παρὰ σὲ σπίτι ποὺ ἔχουν γλέντι· «**ἀγαθὸν πορευθῆναι εἰς οἶκον πένθους ἢ ὅτι πορευθῆναι εἰς οἶκον πότου**» (Ἐκκλ. 7,2).

Ἐκεῖ στὴν κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδᾶ στάθηκε

ὁ φιλεύσπλαχνος μπροστὰ σὲ ἓνα **κατάκοιτο ποὺ εἶχε τρία κακά**· ἦταν φτωχός, ἄρρωστος, καὶ ἔρημος. Ποιός ξέρει ἀπὸ ποῦ τὸν μάζεψαν καὶ τὸν πέταξαν ἐκεῖ χωρὶς ἄλλο ἐνδιαφέρον. Δὲν εἶνε σπάνιο αὐτό. Πόσοι καὶ σήμερα, μὲ συγγενεῖς ἀνήμπορους, τοὺς κλείνουν σὲ νοσοκομεῖα, ἰδρύματα ἢ ἄσυλα, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἐνόχλησι, καὶ δὲν πηγαίνουν πλέον νὰ τοὺς δοῦν! Γνώρισα τέτοιους ἄρρώστους, ποὺ εἶχε χρόνια νὰ πάη νὰ τοὺς δῆ κάποιος συγγενής.

Τώρα λοιπὸν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔρχεται καὶ λέει σ' αὐτὸ τὸν παράλυτο· «**Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;**», **θέλεις νὰ γίνης καλά;** (Ἰω. 5,7).

Περίεργη αὐτὴ ἡ ἐρώτησι· γιὰτὶ ποιός ἄρρωστος δὲν θέλει τὴν ὑγεία του; Καὶ αὐτὸς ὁ παράλυτος, ποὺ ἦταν ἐκεῖ τριανταοχτῶ χρόνια, δὲν θὰ ἠθέλε τὴν θεραπεία του; Ἀσφαλῶς. Τότε **γιατί ὁ Χριστὸς ρωτᾷ;** ἔτσι ἄσκοπα ἔλεγε τὰ λόγια του ὁ Κύριος; Ὅχι βέβαια. Ἦξερε τὴν κατάστασί του καὶ τὴν ὑπομονή του, ἀλλὰ τοῦ ἔκανε τὸ ἐρώτημα αὐτὸ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὴ διάθεσί του ἀλλὰ καὶ τὴ συνειδήσί του.

Τὸ ἐρώτημα ὅμως αὐτό, «**Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;**», ὁ Χριστὸς τὸ λέει καὶ σὲ κάποιους ἄλλους ἄρρώστους, ποὺ μπορεῖ σωματικῶς νὰ εἶνε καλά, ὡστόσο **ἡ ψυχὴ τους πάσχει**.

Δὲν σᾶς κρύβω ὅτι κ' ἐμεῖς ὅλοι εἴμαστε ἄρρωστοι· ἄρρωστοι ψυχικά, πνευματικά, ἠθικά. Μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια ἄρρωστος εἶνε **ὁ κάθε ἁμαρτωλός**, ποιός ὅμως τὸ συναισθάνεται;

Σὲ ὅλους λοιπὸν ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὁ Κύριος ἀπευθύνει τὸ ἐρώτημα «**Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;**». Καὶ –περίεργο πρᾶγμα– ὁ μὲν σωματικὰ ἀσθενὴς τῆς Βηθεσδᾶ ἠθέλε τὴν θεραπεία, πολλοὶ ὅμως ψυχικά ἀσθενεῖς δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν πῶς μποροῦν νὰ γίνουν ὑγιεῖς, δὲν δέχονται τὸ φάρμακο. Ὁ Χριστὸς ὡς φάρμακο σὲ κάθε πνευματικὰ ἄρρωστο καὶ παράλυτο συνιστᾷ τὴ **μετάνοια**. Ἀλλὰ ποιός θέλει νὰ μετανόησῃ; ποιός ἀποφασίζει νὰ κόψῃ τὶς κακὲς

του συνήθειες, να αποβάλει τὰ ἐλαττώματα καὶ τίς κακίες του; Τὰ μικρόβια τῆς λέπρας ἢ τῆς ἐλονοσίας (παλαιότερα), τὸν ἰδὸ τῆς γρίπης, τὸν καρκίνο, ὅλα αὐτὰ τὰ φοβᾶται. Θεὸς φυλάξοι! λέει. Ἐκεῖνα ποὺ τρῶνε τὴν καρδιά του, τὰ μικρόβια τῆς φιλαργυρίας, τῆς κακίας, τοῦ φθόνου, τοῦ θυμοῦ, τῆς ἐκδικήσεως κ.λπ., δὲν φαίνεται νὰ τὸν ἐνοχλοῦν. Θέλεις, παιδί μου, λέει ὁ Χριστός, νὰ γίνης καλά; ν' ἀποκτήσης τὴν πνευματικὴ σου ὑγεία, νὰ γίνης ἕνας ἅγιος; Δὲν θέλει. Γιατί;

Δυσάρεστο φάρμακο ἢ μετάνοια. √ Ἐνας εἶνε δοῦλος τῆς **φιλαργυρίας**: νερὸ στὸν ἄγγελό του δὲν δίνει, προτιμᾷ νὰ κόψει τὰ δάχτυλά του παρὰ ν' ἀνοίξη τὸ πορτοφόλι του νὰ ἐλεήσει. Πλησιάζει νὰ πεθάνη. Πάει ὁ πνευματικὸς καὶ τοῦ λέει: —Δῶσε τίποτε, μοίρασε. —Ὁχι, ὄχι. √ Ὁ ἄλλος ἄφησε τὴν τίμια γυναῖκα του, ζῆ τώρα μὲ ἄλλη στὴν **παρανομία**. Ὁ πνευματικὸς τοῦ λέει: —Φύγε ἀπ' αὐτήν, χώρισέ την, γύρισε στὴ γυναῖκα σου, νὰ μπορῶ νὰ σὲ κοινωνήσω. —Ὁχι. √ Ὁ ἄλλος ἔχει **μνησικακία** σὰν τὴν καμήλα. Τοῦ ἔκανε κάποιος κακὸ πρὶν δέκα - εἴκοσι χρόνια; Τὸ θυμᾶται. Πάει ὁ πνευματικὸς νὰ τὸν κοινωνήσῃ. —Ἐχεις κανένα ἐχθρό; —Ἐχω. —Τί σοῦ ἔκανε; —Μὲ ἔβλαψε. —Συγχώρησέ τον. —Ὁχι, ὄχι... √ Δὲν θέλουν νὰ διώξουν ὁ ἕνας τὸν κακοήθη ὄγκο τῆς **ἀδικίας**, ὁ ἄλλος τὸν καρκίνο τῆς **ἐκδικήσεως**, ὁ ἄλλος τὴ λέπρα τῆς **κακίας** κ.τ.λ..

Στὰ σπίτια σας, ἀντὶ νὰ διαβάζετε ἐφημερίδες καὶ ν' ἀκοῦτε ραδιόφωνα, ἀνοίξτε καὶ διαβάστε τὸν **προφήτη Ἰερεμία**. Ἄχ, κόσμε, λέει, τόσα χρόνια κηρύττω. Προσπάθησα, μὰ ἰσχνὰ τ' ἀποτελέσματα. Οἱ πολλοὶ τρῶνε τὴν ἁμαρτία ὄχι μὲ τὸ κουταλάκι ἀλλὰ μὲ τὴν κουτάλα τοῦ διαβόλου. Γιατί δὲν ἀλλάζουν; Μήπως τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ ἀδυνατίσαν; Ὁχι. Ἀλλὰ τί συμβαίνει; **Ἐκλείσαν οἱ ἄνθρωποι τ' αὐτιά τους**, δὲν ἀκοῦνε, δὲν ἀλλάζουν. Ἄν μπορῆς νὰ ἀλλάξης τὸν ἀράπη, νὰ τὸν κάνης ἄσπρο (βλ. Ἱερ. 13,23), ἄλλο τόσο μπορεῖς σήμερα ἕνα φιλάργυρο, ἕνα πλεονέκτη, ἕναν ἄπιστο, ἕναν ἄθεο ὑλιστὴ νὰ τὸν κάνης Χριστιανό. Χαμένα τὰ λόγια σου. «Τὸν ἀράπη κι ἂν τὸν πλένης, τὸ σαπούνι σου χαλάς», λέει ὁ λαός. Ἐχει μπεῖ τὸ μικρόβιο μέσ' στὰ κόκκαλα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πᾶνε χαμένα τὰ λόγια, τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ θαύματα. Καὶ ἅγιος καὶ θαυματουργὸς καὶ Ἱερεμίας νὰ γίνης, δὲν τὸν πείθει. Γιατί;

Ὁ ἄνθρωπος ἀρνεῖται, κλωτσάει τὸ Θεό. Κι ὁ Θεὸς τί κάνει; **Δὲν τὸν βιάζει** —ἐδῶ εἶνε τὸ μυστήριον—, **τὸν ἀφήνει ἐλεύθερο**.

Κι ὁ ἄνθρωπος πέφτει ἀπὸ γκρεμὸ σὲ γκρε-

μό, ἀπὸ διαφθορὰ σὲ διαφθορὰ, ἀπὸ ἄβυσσο σὲ ἄβυσσο κι ἀπὸ κόλασι σὲ κόλασι. Καὶ ποῦ καταλήγει! Ἄντὶ νὰ ἔρθῃ σὲ συναίσθησι, ξέρεις τί λέει: —Καὶ τί πρόσφερε ὁ Χριστός; τί ὠφέλησε τὴν ἀνθρωπότητα;... Κάτι τέτοιοι, ποῦ δὲν αἰσθάνθησαν ἐπάνω τους τὴ δροσιά τοῦ οὐρανοῦ - τί θὰ πῆ Χριστός, κάτι τέτοιοι, καὶ μάλιστα θεολόγοι(!), ἀνεβαίνουν στὸ ραδιόφωνο καὶ —ἐνῶ εἶνε μεγάλες ἡμέρες τῆς Χριστιανοσύνης— τί λένε: **«Ὁ Χριστιανισμὸς χρεωκόπησε»!** Μὲ ἄλλα λόγια, ἀφήστε τὸ Χριστό, πηγαίετε σὲ ἄλλες ἰδεολογίες.

Τί εἶπες, ἀνθρωπάκι, χρεωκόπησε ὁ Χριστιανισμὸς; **Ἐσὺ χρεωκόπησες**. Τί φταίει, σὲ ρωτῶ, τί φταίει ὁ γιατρός, ὅταν ἐσὺ δὲν ἀκοῦς τίς ὁδηγίες του; Τί φταίει ὁ φαρμακοποιός, ὅταν ἐσὺ δὲν παίρνῃς τὸ φάρμακο ποὺ σοῦ δίνει; Τί φταίει ἡ βρύση, ὅταν ἐσὺ ἐνῶ διψᾷς δὲν ἀνοίγῃς νὰ πιῆς νερό; Τί φταίει ὁ ἀρτοποιός, ὅταν ἐσὺ πεθαίνῃς ἀπὸ ἀπεργία πείνης; Ναί, ὑπάρχει ψωμὶ ἄφθονο, καθαρὸ, ἀγγελικὰ ζυμωμένο —δὲν εἶνε λόγια αὐτά, εἶνε πραγματικότης—, ὑπάρχει **«ἄρτος οὐράνιος»** (πρηγιασμ.) **«Λάβετε, φάγετε...»**, **«Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...»** (Ματθ. 26,26-27). Ἐπάρχει **«φάρμακον ἀθανασίας ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν»** (Ἰγνᾶτ. Θεοφ.). Ἐπάρχει γιατρός ποὺ λέει **«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς»** (Ματθ. 11,28). Ἀλλὰ, ἀνθρωπάκι, δὲν πάτησες στὴν Ἐκκλησιά, δὲν ἀκοῦς τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, δὲν ἀνοίξες τὰ μάτια σου νὰ δῆς τὸ Χριστό, καὶ τολμᾷς νὰ πῆς ὅτι χρεωκόπησε ὁ Χριστιανισμὸς. Ἄλλ' ἐὰν ὑπῆρχε ζῶσα Ἐκκλησία μὲ ἐπισκόπους καὶ θεολόγους πραγματικούς, δὲν θὰ τολμοῦσε κανεὶς νὰ λήη τέτοια πράγματα.

* * *

Τὸ ἐρώτημα, ἀγαπητοί μου, **«Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;»** **τὸ ἀπευθύνει ὁ Χριστὸς καὶ στὸν καθένα μας**. Ἐμεῖς νὰ μὴ τοῦ ἀντιτάξουμε ἄρνησι, ἀλλ' ἄς ποῦμε: Ναί, Κύριε, θέλω νὰ θεραπευθῶ, μὰ ἡ θέλησί μου εἶνε ἀδύναμη, τσακισμένη. **θέλω ἐνίσχυσι**. Κι ὅπως ἕνα ἀπλὸ σύρμα, ὅταν ἔρθῃ σὲ ἐπαφή μὲ τὸ ρεῦμα γίνεται ἠλεκτροφόρο, ἔτσι ἄς ἔλθουμε κ' ἐμεῖς σὲ ἐπαφή μὲ τὸ οὐράνιο ρεῦμα τῆς θείας χάριτος, καὶ τότε θὰ ζήσουμε τὴ μεγάλη ἀλλαγὴ. Τότε σὰν τὸν ἀπόστολο Παῦλο θὰ λὲς **«Ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται»** (Β' Κορ. 12,9) καὶ Τὰ **«πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ»** (Φιλ. 4,13). Τότε ὅταν σὲ ρωτοῦν, Ποιὸς σ' ἔκανε καλά; θὰ λὲς κ' ἐσὺ, ὅτι Ὁ **«Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας με ὑγιῆ»** (Ἰω. 5,15) ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας: ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**